

Чарлс Симић

ПРИЋИ БЛИЖЕ И СЛУШАЈ

ЖМУРКЕ

Нисам нашао никог
Од старе дружине.
Мора да се још скривају,
Задржавају дах
И труде се да не прасну у смех.

Наша улица видела је и боље дане,
Окна су поразбијана ту и тамо,
Где смо за летњих ноћи
Слушали како се парови свађају,
Или их гледали како плешу уз радио.

Риђокоса у коју смо
Сви били лудо заљубљени,
Што седела је на пожарном степеништу
И пушила до касно у ноћ,
Мора да се и она крије.

Жгољави дечак
Са штакама
Који је увек носио књигу,
Вероватно није стигао
Далеко.

Мрак рано пада
У ово доба године
Због чега је тешко
Препознати знана лица
Међу оним непознатим.

СЛЕПА СУДБИНА

Једног шчепа на улици,
Другог пушта некажњено,
Као она луда старица
Која хитно мора да ти каже
Нешто чему не можеш наћи смисао,
Што те је узела подруку,
Док се ниси отргао
Тек да би налетео на просјака
Који расипа ситниш из посуде,
Принуђен да слушаш
Како те риба и псује
Пред свим тим људима.
Никад нећеш сазнати шта следи.
Овде слепа судбина главну реч води.

ПАД

Један млатара рукама да успори пад
Један се пење на мердевине које је понео
Један завирује у похабану Библију
Један наставља да се смеје некој шали

Један отвара велики црвени кишобран
Један се хвата за сламку што лебди у ваздуху
Пресрећан што ју је начас ухватио
Очајан кад виде да му је исклизнула

Ти, горе, јеси ли икад икога спасао?
Млада жена љутито виче
Док пада заједно са својом децом
Тихом и препуштеном мислима

БИЋЕТЕ ЗАДОВОЉНИ НАШИМ ПРОИЗВОДОМ

Кавез довољно велик да у њега стрпате човека
Кога желите подсетити да није ништа бољи
Од пса луталице што чека свој ред
Да га успавају ветеринари из азила.

Како бисте били без брига, наши кавези
 Направљени су имајући у виду Вашу безбедност
 И довољно су јаки да издрже
 Изливе беса и самоубилачког очаја.

У МОЈОЈ ЦРКВИ

Ти си Господ сломљених,
 Разапетих и искрварених
 Током своје дуге ноћи мучења
 У подруму неког затвора.

Прегледаш оруђе
 Свирепости и додирујеш га
 Задивљен поносом
 Који ови људи гаје према свом занимању,

Док им жене и мајке
 Устају да пођу на јутарњу мису,
 Куд и ти сад мораш пожурити
 Пре но што открију да су твоји сломљени удови

И лице нестали са крста,
 А једна или две свеће још горе
 За твог страшног одсуства
 Под мрачним и величанственим сводом.

ПОСЛЕДЊА ЛЕКЦИЈА

Биће о ничему.
 Не о љубави или Богу,
 Већ о ничему.
 Бићеш као новајлија у школи
 Што плаши се да погледа учитеља
 Док се труди да разуме
 Шта то они говоре
 О овом неком ништа

МЕДИТАЦИЈА ИЗ ЈАРКА

О дивним стварима.
Стварима пролазним.
Као мирис летње ноћи
На углу улица Кристофер и Бликер
Тихом и пустом

Ослоњен о
Поштанско сандуче
У које сам пре много година
Убацио љубавно писмо
Које остаде без одговора.

Кад ми се приближила једна мачка,
Шапе подигнуте
Као да хоће да ми скрене пажњу
На препредење нити
Што манипулишу нашим животима.

ЕЈ, ГАЛАМЏИЈО

Попут самоубице
Што виси о једној руци
С парапета,
Овај паук прича сам са собом,
Па и псује,
Клати се тамо-амо
На једној нити,
Бива све гласнији
У мојој глави
Док лежим сасвим будан
У овом старом кревету.

КАСНОНОЋНИ ИСПИТ

Да ли се Чарлс Симић плаши смрти?
Да, Чарлс Симић се плаши смрти.
Моли ли се Господу на небесима?
Не, измотава се са женом.

Сопствена савест да ли га мучи?
 С времена на време сврати да проћаска.
 Је ли спреман да стане пред Творца?
 Колико и веверица што прелази пут.

Попут празне конзерве пива коју шутира
 Младић надуван кô балон
 Из једне мрачне улице у другу
 У међувремену се спотиче и пада.

ФАНТОМСКИ БРОД

Ти блажени тренуци
 који се претварају
 Да ће заувек остати с нама –
 Брзо прођу,
 а да се и не опросте.
 Чему журба?
 зачух себе како кажем.

Имаш право
 на ћутање,
 Рече ми ноћ
 док сам седео у кревету
 И ковао планове
 како да следећи
 Заробим у глави.

Сећам се широм отвореног прозора
 једног летњег дана
 С величанственим погледом на залив
 и једног облака у свем том плаветнилу
 Бледог попут коња
 Ког смрт воли да јаше.

Поваздан би радо чаврљао,
 тај усамљени облак
 Говорио ми је
 док је пловио ка пучини,
 Ка неком
 броду на хоризонту,

Који је већ
    развио једра
И само што није нестао
    с видика,
На путу ка некој луци
    и земљи
Без имена.

Фантомски брод,
Ван сваке сумње,
    ал ипак мој.

(С енілеској љревила Марија Беріам Пеликани)